

NICOLAS BEUGLET

autor bestsellerů Křik a Spiknutí

DÁBELSKÝ OSTROV

další tajemný případ
inspektorky Sarah Geringénové

THRILLER

Ďábelský ostrov

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Nicolas Beuglet
Ďábelský ostrov
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nicolas Beuglet

ĎÁBELSKÝ
OSTROV

*Mé ženě Caroline
a mým dvěma dcerám
Juliette a Evě*

Copyright © XO Éditions 2019. All rights reserved.
Published by arrangement with Lester Literary Agency.

Translation © Jiří Žák, 2020

Cover Photos © archiv nakladatelství

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7597-754-0

ISBN e-knihy 978-80-7597-799-1 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7597-800-4 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7597-801-1 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

V PŘEDCHÁZEJÍCÍCH KNIHÁCH

V Křiku vyšetřuje norská inspektorka Sarah Geringénová tajemnou smrt pacienta psychiatrického ústavu Gaustad v Oslu. Během vyšetřování se setká s francouzským novinářem Christopherem Clarencem. Pomáhá mu zachránit malého Simona, kterého Christopher právě adoptoval. Oba se do sebe zamilují. Pro Sarah je to naprosto nečekané. Odjakživa ji pronásleduje pocit viny, jehož původ nezná, a nevěří, že by někdy měla mít právo na štěstí.

Ve Spiknutí, jehož události vypuknou rok po Křiku, se pár odstěhuje a Sarah je přesvědčena, že našla s Christopherem a Simonem trochu klidu. V tu chvíli ji však neodkladně povolají na místo naprosto neobvyklého zločinu. Požádají ji, aby vyšetřila vraždu předsedkyně vlády. Odhalí tisícileté spiknutí a způsob, jakým někteří muži během staletí převzali vládu nad ženami. Ve zmatku kolem závěru jejího vyšetřování ve Vatikánu je obviněna, že zavraždila papeže. Když ji zavřou do vězení, Sarah odmítne Christophera, aby mu nezkazila život tím, že na ni bude muset čekat.

Ďábelský ostrov začíná rok po jejím uvěznění...

1.

Sarah otevřela oči a upřeně se zahleděla na strop cely. Odkud se ozýval ten zvuk, který ji vytrhl ze spánku? S mozkiem obluzeným anxiolytickými molekulami zvedla těžkou hlavu z polštáře a rozhlédla se kolem.

Zářivka na chodbě vydávala kalné světlo, pronikající zpod opancéřovaných dveří. Budík ukazoval 5 hodin 53 minut. Zdálky slyšela unavené vrčení ventilace, kašel a skřípání proleželé postele a zvenčí k ní doléhal vítr, drnčící o ostnaté dráty na vězeňských zdech. Všechno vypadalo normálně.

Blížící se den pro ni byl určitě velmi důležitý, ale to neznamenal, že věznice a jejích tři sta vězňů změní své zvyky.

Zadržela dech. Napjatě se zaposlouchala a zachytila nějakou vlnu, lišící se od obvyklé vězeňské litanie. Byla neurčitá a těžko zachytitelná, ale i tak citelná. Vzápětí Sarah pochopila její původ: stanoviště dozorců. Hlasy, hučení, nervozita.

Odhodila pokrývku a stoupla si na ledovou podlahu. Obešla záchodovou mísu, z níž stoupal ostrý pach moči, rukou se přidržela umyvadla a došla až k těžkým zeleným dveřím. Oči měla ve výšce kukátka. Ruch na chodbě byl teď mnohem zřetelnější.

Přiložila ucho k chladnému kovu dveří a tentokrát získala takřka stoprocentní jistotu, že se někdo blíží. Slyšela cinkot klíčů pověšených na opasku a rychlé kroky. Až příliš rychle.

Náhle se v cele ozvaly dvě pravidelné rány. Následoval zvuk klíčů v zámku a skřípot kovových pantů. Dveře se otevřely a za nimi se objevila statná postava vrchní dozorkyně.

„Sarah Geringénová, oblékni se.“

Světlo z chodby proniklo do cely se stejnou agresivitou jako rozkaz, který jí dozorkyně vmetla do obličeje.

„Proč?“ zeptala se Sarah a hleděla ženě upřeně do očí. „Mé propuštění je naplánováno až na osmou hodinu ranní. Ještě není šest.“

Dozorkyně v upjaté uniformě si poškrábala dvojitou bradu, jako kdyby ji právě štípnul nějaký hmyz.

„Je tady někdo, kdo tě chce vidět.“

„Kdo?“

„Nevím a mám spoustu jiných věcí na práci než odpovídat na tvé otázky.“

Sarah na ni hleděla stejně pozorně, jako to dělala v dobách, kdy vyslychala podezřelé. Její spěch, horlivost a nervózní gesta prozrazovaly její nejistotu.

Ta žena se necítila dobře. Buď proto, že nesouhlasila s rozkazem, který dostala, nebo proto, že se bála prozradit Sarah návštěvníkovu identitu.

Obě ženy zamířily po chodbě kolem dveří, za nimiž spali další vězni. Z jejich cel se nesl pach toaletních vod, který stěží stačil zakrýt zápach potu.

„Rychleji!“

Tato událost Sarah výrazně vyrušila z duševní přípravy na výjimečný den jejího propuštění. Jakmile vyjde z věznice v Oslu, okamžitě ji přepadnou novináři. „Ulevilo se vám, že jste byla zproštěna viny v případě vraždy ve Vatikánu?“ „Užírala jste se celý rok za mřížemi vztekem?“ „Co teď budete dělat?“ Dokáže zachovat klid a bude schopna odpovídat? V davu zvědavců možná zahlédne

Christophera – odolá touze jít za ním? Budou na ni čekat matka se sestrou a otec se bude jako obvykle držet v ústraní. Až přijedou domů, bude schopna se chovat tak, jak od ní očekávají? Že je šťastná, že je konečně na svobodě?

„Kam jdeme?“ zeptala se Sarah.

„Do kanceláře ředitele.“

„To on mě chce vidět?“

„Řekne ti to sám.“

Dozorkyně zaklepala na dveře.

„Dále,“ odpověděl křečovitý hlas.

Sarah se zhluboka nadechla a ujistila se, že stojí nohama pevně na zemi. Okamžitě poznala ředitele věznice, který vstal od psacího stolu, aby jí podal ruku, ale ona zůstala strnule stát. V místnosti se nacházel ještě jeden člověk.

„Myslím, že vám nemusím představovat Stefena Kalstroma,“ řekl mužík v brýlích.

Široká ramena, mezi čtyřiceti a pětáctýřiceti lety, oholená lebka. Ředitel policie v Oslo jí vykročil vstříc.

„Jsem... rád, že tě vidím,“ řekl Stefen.

Za ten rok zhubla Sarah o deset kilo a už nebyla štíhlá, ale jakýmsi zneklidňujícím způsobem hubená. Už neměla koňský ohon, ale měla vlasy ostříhané nakrátko, což ještě zdůrazňovalo její ledově modré oči. Kde zůstala jeho kolegyně, se kterou se poznal v speciálních jednotkách? Co se stalo s tou neochvějnou inspektorkou, která sloužila víc než deset let pod jeho velením?

„Proč jsi tady?“ zeptala se.

„Prosím, posaď se,“ odpověděl.

Sarah se tato obřadnost vůbec nelíbila. Všechno bylo příliš pomalé, příliš slavnostní. Toužila jen, aby to rychle skončilo.

Stefen mluvil, jako by se svůj projev před chvílí naučil zpaměti.

„Nemám, bohužel, dobrou zprávu,“ řekl.

Sarah ani nemrkla.

Pod ředitelem věznice zaskřípalo křeslo, jak hledal lepší polohu.

„Jedná se o tvého otce,“ řekl Stefen. „Zemřel...“

Stefenův hlas se rozplynul v tichu nepropustném jako vězeňské zdi.

Sarah tu informaci odmítla přijmout. Nepatřila do programu, který si pro dnešní den naplánovala.

„O jeho smrti jsme se dozvěděli dnes v noci...“, pokračoval Stefen.

Tentokrát ji sice slovo „smrt“ zasáhlo, ale bolest se nedostavila okamžitě. Vyrůstala s otcem, ale nikdy ho vlastně pořádně nepoznala. Když ještě pracoval a ona se sestrou byly malé holčičky, jeho válečné reportáže přicházely z druhého konce světa. Když odešel do důchodu, mluvil jen málo a neúčastnil se rodinného života. Všichni vnímali jen jeho klidnou přítomnost. Vždycky se držel v ústraní. Už za života byl nepřítomný. V jejím duchovním životě se prakticky nic nezměnilo. Ale hluboko v srdci najednou Sarah proti své vůli ucítila bodnutí bolesti a hrdlo se jí zadrhlo.

„A proč mi tohle přicházíš oznámit ty?“

Stefen sepjál ruce a zhluboka vzdychl.

„Protože ho zavraždili.“

Sarah pocítila, jak její mozek dostal elektrickou ránu a uvolnil adrenalin, jenž se jí rozlil do celého těla. Jako kdyby se náhle probírala z dlouhého spánku.

„Zavraždili? Mého otce?“

Stefen přikývl.

„Sarah, je mi to strašně líto, takže...“

„Ale to nedává smysl. Žádný!“

Policejní ředitel si pohladil holou hlavu.

„Já vím, je to skoro neuvěřitelné.“

„A co matka?“ zeptala se Sarah a náhle jí celým tělem proběhlo zachvění.

„Je v pořádku. Nebyla doma, když k tomu došlo. Strávila noc u tvé sestry, chystaly se ti jít naproti k věznicí.“

„Ale to není možné... Co se stalo?“

„Jedna sousedka šla vyvenčit psa. Před domem tvých rodičů pes začal štěkat, vytrhl se jí a běžel dovnitř. Utíkala za ním až ke schodišti. Dveře byly otevřené násilím. Nikdo na volání neodpovídal. Proto okamžitě zavolala policii. Bylo půl jedenácté v noci. Hlídka, která vzápětí na místo přijela, našla mrtvolu tvého otce v jeho pracovně v prvním patře.“

Sarah ucítla, jak se jí zvedá žaludek.

Stefen k ní natáhl ruku, ale ona uhnula.

„Jak umřel?“

„Ještě nevíme... Technici jsou ještě na místě. Dveře byly vypáčené, to je všechno, co zatím víme.“

„Loupež, která se zvrtila,“ zašeptala Sarah.

Stefen vypadal, jako když hledá slova. Sarah pozorně sledovala jeho rty a byla připravená zachytit první slovo, které z nich vyjde. Hleděl jí zpříma do očí.

„Sarah, stav, ve kterém jsme tvého otce našli, nemůže být výsledkem obyčejného vloupání. Ne vzhledem k tomu, jak jeho tělo vypadalo.“

2.

Velké BMW s náhonem na všechna čtyři kola, se znakem norské policie na bocích, vrhalo světlo reflektorů na spadané listí. Spěšný odchod z věznice aspoň Sarah umožnil vyhnout se novinářům, kterých se bála. V měkce vypoistrované kabině si opřela hlavu o opěradlo.

Zdaleka poznala kopec Gaustad a lešení kolem obnovovaného psychiatrického ústavu. Hlavou jí prolétla vzpomínka na peklo požáru a na obličejích jí zaštípala jizva, táhnoucí se k pravému oku. Doufala, že už nikdy v životě nepřekročí práh podobného místa. Stefen se odvážil přerušit ticho:

„Chceš někde zastavit a něco sníst?“

„Děkuju,“ odpověděla a otočila se k němu.

Všimla si, že má na prsteníčku snubní prstýnek.

„Máte dítě?“

„Co?“

Ukázala hlavou na prstýnek.

Zdálo se, že je Stefen v rozpacích.

„Ne, ještě ne. Vzali jsme se nedávno. Teprve před pěti měsíci.“

Zavládlo ticho.

Jak se blížili k fjordu, vzduch byl čím dál vlhčí, z příkopů se zvedaly prsty mlhy a hladily karoserii.

„Stefene, kdo je pověřen vyšetřováním?“

Než policejní ředitel odpověděl, zakousl se do nehtu na palci.

„Kdyby záleželo jen na mně, svěřil bych případ tobě. Ale víš velmi dobře, že takhle jednoduše to nejde. Prokurátor by nikdy nesouhlasil, aby...“

„Ani na okamžik si nepředstavuj, že zůstanu netečně sedět, zatímco nějaký kolega bude vyšetřovat smrt mého otce!“

„Já vím... Proto jsem vytvořil zvláštní skupinu.“

„Jakou?“

„Oficiálně nebudeš součástí vyšetřujícího týmu. Jmenoval jsem někoho jiného. Mladého slibného absolventa policejní školy. Ale dá ti naprostou volnost, abys mohla vyšetřování vést zpovzdálí.“

„Víš to určitě?“

„Sám jsem toho člověka přijal.“

„A co když nastane nějaký problém?“

„Slíbil jsem mu krytí.“

„A zbytek týmu?“

„Vytvořil jsem jen malou jednotku, abych omezil riziko prozrazení. Patologa znáš, je to Thobias Lovstrud.“

Sarah si vzpomněla, že s tímhle poněkud potřeštěným patologem navázala během vyšetřování v nemocnici v Gaustadu docela příjemný vztah. Nepochybovala, že se vůči ní bude chovat loajálně.

„Co se týče technického zajištění vyšetřování, svěřil jsem ho mladé začátečnici. Jsi pro ni vzorem. Bude mlčet jako hrob. A kdyby došlo k nějakému průšvih, budu ji krýt taky.“

Sarah si uvědomila, jak moc pro ni Stefen riskuje.

„Díky,“ řekla.

„Buď diskrétní a opatrná, to je vše, co od tebe žádám. To, co udělali tvému otci, je ta nejsurovější nenávisť.“

Zatímco jí ta slova rezonovala v hlavě, začínala poznávat první domy ve čtvrti svých rodičů. Začala je počítat, jako to dělávala, když byla malá, vracela se s rodiči z víkendu a tvář měla přilepe-

nou k okénku. Staré duby, které kdysi považovala za své přátele, měly dnes holé větve a podobaly se znetvořeným údům. Pokračovala v počítání, dokud se v mlze neobjevilo modré světlo majáčků.

Tady žila, na kopci. Stín té masivní konstrukce se k nim blížil. Dům, v němž prožila dětství a o němž si nikdy ani nepomyslela, že na jeho fasádě budou tančit svůj pochmurný rej světla policejních majáčků.

Trhla sebou. Dveře u řidiče klaply. Stefen už byl venku a na oholeném krku si zvedal límec bundy. I Sarah opustila teplo vládnuoucí v kabině.

Pach vlhké půdy a zima ji štípaly do kůže a probudily její ospalé smysly. Vykročila ke vchodu, u kterého viděla obrys postavy policisty v uniformě.

„Důstojníku Kolle, představuji vám inspektorku Sarah Geringěnovou,“ řekl Stefen.

Policista ji pozdravil krátkým pokývnutím hlavy a pak jednou rukou nadzvedl černo-žlutou pásku, která bránila vchodu. Druhou ruku měl v sádře.

Stefen chtěl zřejmě ještě něco podotknout, ale od této chvíle pro Sarah neexistovalo nic jiného než vejít do domu.

V tichu šedivého svítání se skřípot jejich podpatků na bílém šterku odrazil od mlhy, jež je obklopovala. Byla tak hustá, že Sarah potřebovala několik vteřin, než rozeznala linie vysokého ořešáku, který odjakživa dominoval prostoru před domem. Na tenhle sukovitý strom lezly se sestrou a vymýšlely si tam příběhy o pirátech a krajinách, v nichž byly děti hlavními hrdiny. V paměti se jí zjevil otec, jak zametá spadané listí, a zaslechla matku, jak je volá ke stolu.

„Sarah... jsi v pořádku?“

Na chvíli zmlkla a pak pokračovala v chůzi.

Vstupní dveře byly pootevřené. Chtěla do nich strčit, když ji někdo zadržel za rameno. Okamžitě chytla ruku za zápěstí a chystala se ji vykrotit, ale vzápětí se vzpamatovala.

Stefen na ni hleděl a v jeho pohledu se mísilo znepokojení se soucitem. Sarah rozpačitě uvolnila sevření.

„Už nejsi ve vězení.“

Omluvila se mávnutím ruky.

„Nezapomínej na to,“ dodal Stefen a podal jí pár latexových rukavic a návleky na boty.

V předsíni byla na svém místě bílá borovicová konzole a lustr vrhal své hrozné světlo. Sarah vstoupila na první schod a dřevo zaskřípalo. Matka neustále prosila otce, aby ho vyměnil, ale on trávil veškerý svůj čas buď na zahradě, nebo osamoceně v pracovně. Sarah kráčela dál. Hrdlo i žaludek se jí sevřely. Měla pocit, že nemůže dýchat. Když došla na odpočívadlo, už se jí dechu nedostávalo vůbec.

Stefen na ni čekal na konci chodby u dveří. Z pracovny jejího otce se linulo ostré světlo.

Opřela se o zeď. Stefen vykročil, aby jí pomohl, ale Sarah zvedla ruku. Sebrala všechnu svou vůli, napjala svaly a pokračovala dál krokem, který všichni její kolegové označovali jako klidný, ale rozhodný. Stefen jí podal plynovou masku.

„Ještě nemáme výsledky všech prvních odběrů... Pochopíš, proč jsme tak opatrní.“

Zaražená Sarah si masku nasadila a zapnula.

3.

V téhle místnosti už dávno nebyla, ale připadalo jí, že se tam nic nezměnilo. Majestátní stůl z lakovaného dubu trůnil před vysokým půlkruhovým oknem. Knihovna na zdi byla plná historických děl a ve vzduchu se nábožně vznášela vůně vosku. Otec svoje dcery do tohoto svatostánku nikdy nepozval. Trávil tu spoustu hodin o samotě, ale Sarah tam několikrát potají vlezla a vždycky se tam cítila jako v ochranném kokonu.

Dnes reflektory na stojanech osvětlovaly místnost, jako kdyby to byl chirurgický sál. V pokoji se nacházeli dva lidé. Technička, celá schovaná v kombinéze. Patolog, s pokrývkou hlavy a nasazenou maskou seděl na bobku vedle otevřeného kufříku s lékařskými nástroji.

„Je tady inspektorka Geringénová,“ řekl Stefen.

Lékař obtížně vstal.

Přátelsky na Sarah zamával, ale ona neměla čas mu odpovědět. Jejím pohledu už nic nebránilo. Hrůzná scéna ji přibila na místě.

Nahá mrtvola ležela na zemi na zádech a byla celá pokrytá jakýmsi bílým práškem. Zvláštním způsobem se prášku podařilo částečně vymazat vrásky a starý muž měl napjatou kůži, která mu pokrývala kosti jako rozteklý plast.

Sarah přerývaně dýchala. Bylo to strašnější, než čekala. Stáhla si masku přes oči, aby si dopřála krátký oddech.

„V pořádku?“ zeptal se Stefen.

Přikývla, ale začala dýchat ještě přerývaněji, když spatřila otcovy ruce a nohy. Konečky prstů a nehty byly oteklé a na některých místech byla pokožka tak nafouklá, že málem praskla a krev se vylila ven. Jinde se už projevovala gangréna a mrtvolně černá tkáň svědčila o počátku hniloby.

Chvíli se vyhýbala pohledu na obličej, a když na něj konečně pohlédla, šok byl ještě mnohem surovější. Bělavé sraženiny svědčily o nesnesitelném utrpení, které tvář člověka, jenž býval jejím otcem, úplně proměnilo. Koutky rtů byly popraskané a krev se v nich srazilo do tmavohnědých hrudek... Ale nejděsivější byla hrůza, která zůstala mrtvému otci otištěná v očích. Jeho obličej byl zkřivený do grimasy strašlivého utrpení.

Sarah se opřela o zeď a po zádech se svezla dolů. Sepjala ruce a pořád ještě nemohla uvěřit tomu, co vidí, a už vůbec si nebyla jistá, jestli s tím dokáže někdy žít.

„Sarah...“ začal Stefen, který si klekl vedle ní. „Pojďme pryč.“

„Thobiasi, jaká je příčina smrti?“ podařilo se Sarah vyslovit a obrátit se na patologa.

„To je právě ten problém...“ odpověděl soudní lékař. „Žádné zranění nemohlo způsobit smrt. Ještě nevím, proč se mu zastavilo srdce. Jediná věc, která...“

„Co je ten bílý prášek?“

„Analýza ještě probíhá. Bojíme se, že je to *Bacillus anthracis* hydroxidu nebo fenarsazinu chlorného. To by nám s určením diagnózy pomohlo. Ale zatím není nic jistého.“

„Stopy jednoho, nebo více vrahů? Něco?“ zeptala se Sarah technicky, stojící u okna, která právě vkládala do lahvičky vlákno z koberce.

Odpověděl jí mladý hlas, přidušený maskou.

„V tuto chvíli nic. Ale ještě nemáme hotové analýzy odebraných vzorků.“

Sarah se obrátila k patologovi. Ruce měla sevřené v pěst a dech čím dál přerývanější.

„Chtěl jste něco říct...“

„Ano, váš otec... Oběť má poškozenou horní část hrtanu a vchod do jícnu. Žaludek si mi zdá na omak příliš napjatý, což by možná svědčilo o tom, že oběť byla přinucena spolknout nějaký cizí předmět, který poškodil její zažívací ústrojí.“

Sarah přikázala patologovi, aby nechal tělo převézt do ústavu soudního lékařství a aby provedl pitvu. Snažila se ovládnout nevolnost, ale pak se rozběhla do koupelny, strhla si masku a vyzvracela se do umyvadla. Když popadla dech, vypláchla si ústa a omyla si obličej. Posadila se na vanu a skryla hlavu v dlaních. Tohle všechno bylo naprosto absurdní. Nemohli ho zavraždit takovým způsobem. Ne otce. Ne tohoto klidného bezproblémového muže.

„Můžu dál?“ zeptal se Stefen.

„A co když tou vraždou mířili na mě?“

„Proč to říkáš?“

„Já nevím. Připadá mi, že existuje souvislost mezi jeho vraždou a mým propuštěním z vězení.“

„Myslíš, že ti někdo posílá vzkaz nebo se chce pomstít?“

Sarah pokrčila rameny.

„Pokud to byl vzkaz, tak by měl být pro tebe čitelný. Existuje nějaká indicie, která by ti byla povědomá?“

„Ne. Vůbec nic.“

„Tvůj otec měl možná...“

„Všichni zločinci, které jsem zatkla, jsou ještě za mřížemi?“ přerušila ho Sarah.

„Ano. A ještě dlouho budou.“

„Proč to vrah udělal včera? Těsně před mým propuštěním?“

„Možná jen proto, že byl tvůj otec sám... Bylo to snadnější.“